

DARMO 1/2 ROUTI - VI.

ÁĚtrtek, 02 srpen 2018

6. SvatebnÁ- dÁ;reÁ•ek âĚMÁ›li

bychom se vzÁ-t, neÁ¾ to na tobÁ› bude vidÁ›t,âĚœ prohlÁ;sil Michal nad smaÁ¾enÁ½mi tvarÁ-Á¾ky, kterÁ© zrovna veÁ•eÁ™el. Takovou Á¾Ájdost o ruku bych si nedokÁ;zala pÁ™edstavit ani v tom nejhorÁ;Á-m snu. Brambora mi uvÁ-zla v krku a do oÁ•Á- se mi zaÁ•aly tlaÁ•it slzy. âĚCo breÁ•Á-Á;?âĚœ zeptal se tak nÁ›jak blahosklonnÁ›, protoÁ¾e si zÁ™ejmÁ› myslel, Á¾e jsem celÁ; dojatÁ; Á;itÁ›stÁ-m. DojatÁ; jsem sice byla, ale hlavnÁ› z nÁ›j.

âĚVÁ-Á; co,

mÁ›j milÁ½, kdyÁ¾ to vidÁ-Á; takhle romanticky, tak radÁ›ji nic. Á½Á;dnÁ; svatba nebude!âĚœ

Vykulil

na mÁ› oÁ•i a kroutil hlavou: âĚNejsme na nÁ›jakÁ© divadÁ½lko uÁ¾ trochu velcÁ-? Myslel jsem, Helenko, Á¾e se nechÁ;me oddat jen se svÁ›dky a rodiÁ•e pak pozveme tÁ™eba na slavnostnÁ- veÁ•eÁ™i.

âĚVÁ¾dyÁ¥ je

mi teprve Á;estadvacet a chci velkou svatbu na zÁ;imku a Á;aty s vleÁ•kou a druÁ¾iÁ•ky âĚ!, a vÁ•ec, jenÁ¾e ty mi to Á™Á-kÁ;Á; jako Á¾e bychom si mÁ›li vzÁ-t gumÁ;ky a jÁ-t na houby, dokud rostou,âĚœ bulila jsem do tvarÁ-Á¾kÁ-.

Michalovi

bylo jasnÁ©, Á¾e v tuhle chvÁ-li nemÁ; smysl v debatÁ› pokračÁ•ovat a mumlaje cosi o zblÁ;znÁ›nÁ½ch tÁ›hotenskÁ½ch hormonech, ukldil se radÁ›j do atelieru. Zavolala jsem kamarÁ;dice NatÁ;lii, protoÁ¾e jsem si potÁ™ebovala postÁ›Á¾ovat nÁ›komu, kdo mÁ› urÁ•itÁ› polituje.

âĚJasnÁ›,

pÁ™ijeÁ• klidnÁ› hned, jsem sama doma a stejnÁ› bych s tebou taky potÁ™ebovala nÁ›co dÁ›leÁ¾itÁ©ho probrat,âĚœ zvala mÁ› Natka. V poslednÁ- dobÁ› uÁ¾ jsme se nevÁ-daly tak Á•asto, protoÁ¾e se NatÁ;lie nastÁ›hovala ke svÁ©mu novÁ©mu pÁ™Á-teli. MÁ›l domek za Brnem a budovali si tam spoleÁ•nou veterinÁ;rnÁ-ordinaci. NatÁ;lika koneÁ•nÁ› naÁ;la muÁ¾e, se kterÁ½m si rozumÁ›la a kterÁ½ oceÁ•oval jejÁ- pÁ™estarovitovou pÁ©Á•i. Ono vlastnÁ› nebylo divu, protoÁ¾e Ota byl chudÁ;jk tak oÁ;jklivÁ½, Á¾e se dÁ;my dosud v tom opeÁ•ovÁ;vÁ;inÁ- asi pÁ™Á-liÁ; nepÁ™medhÁ;inÁ›ly. Byl to tvarohovitÁ½ doktÁ›rek s Á™Á-dkÁ½mi rezavÁ½mi vlasy a silnÁ½mi brÁ½lemi. Á tÁ-hlÁ; tmavovlÁ;jska NatÁ;lie mi k nÁ›mu zrovna moc neladila, ale jak sama Á™Á-kala: âĚNemusÁ-bÁ½t hezkej, hlavnÁ› kdyÁ¾ mÁ› mÁ; rÁ;d.âĚœ A to Ota mÁ›l, a my s Michalem jsme si ho takÁ© brzy oblÁ-bili, protoÁ¾e co mu pÁ™Á-rodá ubrala na krÁ;se, pÁ™idala na smyslu pro humor.

KdyÁ¾ jsem

pÁ™ijÁ-Á¾dÁ›la, Natka uÁ¾ Á•ekala pÁ™ed domem a hned mÁ› tlaÁ•ila do dvora, aby mi pÁ™edvedla, jak pokroÁ;ili s budoucÁ- ordinacÁ-.

âĚJÁ; uÁ¾ s

sebou chtÁ›la vzÁ-t prvnÁ- pacienty a tady jeÁ;itÁ› trÁ•Á- nÁ›jakÁ© trubky ze zdi, jak je to moÁ¾nÁ©?âĚœ divila jsem se naoko.

â€žNech

toho, nebo tã› plã¡cnu! Jakã© pacienti?â€œ ohnala se po mnã› Natã¡lie.

â€žPã™ece

ã€endu s Matã¡jem, potã™ebujã- naoã•kovat. Jinã¡ z vã™ã™ata momentã¡lnã› nemã¡me, pokud nepoã•ã-tã¡m toho slona v porcelã¡nu, kterã½ chce, abych se vdã¡vala.â€œ

â€žJã©, tak

ty se budeã¡ vdã¡vat? Jã¡ taky, to je parã¡da!â€œ poskakovala Natã¡lie nadã¡jenã-m, â€žproto jsem s tebou potã™ebovala mluvit.â€œ

Nad

ã¡ã¡lkem ã•aje mi sdã¡lila, ã¼e se chtã¡jã- s Otou co nejdã™ã™ã-ve vzã-t a byli by moc rã¡di, kdybychom jim jã¡ a Michalã¡li za svã›dky. Prã½ chtã¡jã- jenã°plnã› nenã¡padnou svatbu a s rodiã¡i to oslavã- dodateã•nã›. Myslela jsem, ã¼e omdlã-m. Oni se na mã› snad domluvili.

â€žNebyl

tady uã¼ nã¡hodou Michal?â€œ zeptala jsem se.

â€žProã•

myslã¡ã¡?â€œ

â€žProtoã¼e

tohle uã¼ jsem dneska jednou slyã¡ela,â€œ usmã¡la jsem se kysele a vysvã›tlila Natã¡lii pravã½ dã™vod svã© nã¡vã¡tã›vy.

â€žTo se

tedy povedlo, ale dovedeã¡ si pã™edstavit, Heleno, na kolik pã™ijde takovã¡ velkã¡ svatba? My cpeme vã¡echny penã-ze do ordinace a Michal zase musã- vyã™eã¡it bydlenã- a atelier, tak se mu nediv. Mimochodem, uã¼ jste nã›co sehnali?â€œ

â€žAno, ale

jeã¡tã› to nenã-ã°plnã› jistã©. Michal naã¡jel velkã½ byt v podobnã©m domã›, v jakã©m bydlã-me a dokonce jen pã™es ulici. Ovã¡jem nenã- v pã™ã™ã-zemã-, ale veã•tvrtã©m patã™e a nad nã-m je pã™da. Vymyslel, ã¼e by propojil byt s pã™dou, udã›lal si nahoã™e atelier a vedle terasu s vã½hledem na Brno. Uã¼ mã¡ nakreslenã© plã¡ny, ale poã™ã™id se nã›jak nemã-ã¼e dohodnout sã°ã™adem na odkoupenã- tã© pã™dy.â€œ

â€žMezonetovã½

byt, to bude nã¡dhera! Je tam vã½tah? V takovã½ch domech bã½vajã- vysokã© stropy a fã™ra schodã™."

â€žDevadesã¡t

ã¡jest. Budu mã-t nohy jako fotbalista.â€œ

Uã¼ jsem

se zaã•ala zvedat k odchodu, kdyã¼ mã› nã›co napadlo.

â€žPoslouchej,

Natã¡lko, co kdybychom zorganizovali spoleã•nou svatbu. O nã¡klady se podã›lã-me a

pozveme aspoň nejbližší rodinu. Vždyť já si svatbu bez maminky ani neumím představit, vájá, jak by já- to bylo lá-to?že

že Nesnaž

se má dojmout. Naž matce je to jedno, sama už se vdávala tímkrát, tak s tím nedělá žádnou vědu,že má v rukou Natálie. že Ale společně svatba není- tak jípatně nžpad. Když si předjeme vzájemně za své, tak máž starosta spláchnout tímeba i ten proslov z jedné vody.že

že Jakž

starosta, prosím tě? Já si se chci vdávat v kostele!že

že Jo, jo,

neposkvrněná panna nevšstinka s pupkem, to je šrove,že posmávala se Natálie. Pak jsme se dohodly, že v klidu věchno promyslíme a o věkendu uděláme věchni tyž v věleňnou, tedy vlastně svatebně- poradou. Ale jak už to tak bžvě, nakonec věchno dopadlo šplně jinak. Michal prohlásil, že když chci bžt za princeznu, tak tedy budu, a že se o věchno postará. Za máš- c jsme se s Natálií- obě vdávaly na žmku Belcredi, oblečeně, tak jako věchni žáž- astně- v dobových divadelních kostěmch. Jedinou věžimkou byla Otova babiška od Kyjova, která mála vlastně- světeň- kroj. Pohož- bylo předipraveno v divadelním klubu, a žekla bych, že naž před- buzně- máli nevěž- žážitek z toho, že tam bylo i před hercž, kteráž znali z televize. Společnost věžak paradoxně nevě- ce pobavila Otova babiška. Celou dobu u stolu klečela, protož v kroji se nedalo děky bezpožtu nažkrobených spodních sedž. V jednu chvíli se zeptala, kam si máž odskožit na žžchod a zmizela na dost dlouhou dobu. Vracela se žžmžž poklusem, ož navrch hlavy.

že Představte

si, co se mi stalo,že vyžmikovala pisklavž hlasem, žežvlezu do žch dvěž- a viděm tam žežancižžeže jakžsi. Držela jsem sukně a zkoužela se tam nažtelovat nejdžž- v ze zadu, potom zepžedu, ale nžžak věžm mi to požžid nežilo. Pak jsem si věžimla, že je tam i kabinka. Udělala jsem tam, co bylo požžeba a když vyjdu ven, tak co neviděm že u toho žežancižžeže stojě- chlap!že

Dlouho se

pak v divadle psožžm jinak nežeklo.

O parždně-

ostudu se postaral máž bratr Alež, kteráž to trožku předehnal s před- pitky a odmě- tal odložit kostěm mužketžra, ve kterěm vypadal vskutku neodolatelně. V nestěženě chvíli se nžžkam vytratil a už se neobjevil. Až druhž den jsme se dozvěždžli, co vlastně vyvěždžl. Vypravil se na dobrodružnou cestu noň- m Brnem a zpžsobil rozruch hned v nžžkolika lokžlech. V tom posledně- m byl odzbrojen policejně- hlě- dkou v momentě, kdy kličoval mezi stoly a pokoužjel se divadelně- m kordem napichovat žžž- zky na talě- žch vež- cžch hostě. Z policejně- stanice byl propužž- n ažž ržno, takž se s oběany, jedoucě- mi do žžstnžn- mážstskou hromadnou dopravou, cestoval toho dne pomažkanžž mužketžr, kterážmu se pletl kord mezi nohy.

Nevěž- před- kvapeně- máž věžak

šekalo mezi svatebně- mi dary. Najednou se mezi balě- šky objevil piknikovž kožž- k s velkou mážlě- . Nebo že bych ho před- m předehlždla? Když jsem rozvěžzala stuhu a chystala se otevřž- t obžžlku, kteráž pod nž- byla zastrěně, rozletěžla se obě vě- ka

koÁje a na mA› vykoukla vyjevenÁj, rozespálÁj psÁ- hlava. Nebyla to jedinÁj hlava, kterÁj byla v tu chvÁ-li vyjevenÁj. PsÁ-k knÁ-knul a chtÁ›l se dostat z koÁje. Vzala jsem ho do nÁjruÁe a tichounce na nÁ›j mluvila. PozornÁ› si prohlÁdl mA›j obliÁej a pak mi olÁ-zl nos.

âŽTaky tÁ› zdravÁ-m,âœ
odpovÁdÁ›la jsem mu.

V obÁjce jsem naÁjla dÁkaz o tom, Áe mrÁous je ÁistokrevnÁ½ dalmatin jmÁnem Caleb. ZvlÁjÁjtnÁ- na tom je, Áe jsem se nikdy nedozvÁdÁ›la, kdo nÁjm ho daroval. Typovala bych NatÁjlii, ale duÁjovala se, Áe ona ne. MÁ›lo to jednu vÁ½hodu â€“ mA›j protestujÁ-cÁ- novomanÁ¾el ho nemÁ›l komu vrÁjtit. Jen to jeho jmÁno nÁjm nÁ›jak neÁjlo z pusy, tak jsme ho pÁ™ejmenovali na Olivera. MIA KOBOSILOVÁ•